

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In quo hæreses & mores Pelagij contra naturæ humanæ sanitatem,
ægritudinem & medicinam ex S. Augustino recensentur ac refutantur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

25. Eadem uberius astruitur ex effectibus gratiæ relativis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13650

Eadem uberius astringitur ex effectibus gratiæ
relativis.

CAPVT XXV.

VENIAMVS ad effectus baptismi & gratiæ relativos, inter quos

Lib. 2. oper.
imp. f. 381.

Ibid.

In c. 1. ad
Galat. n. 6.
c. 7.

Primus est, Reconciliare hominem Deo. De quo sic Iulianus: Post reconciliationem, quam cum Deo habere promerimus per operam videlicet mediatoris, debemus percipere animo sempiterna gaudia, & non solum salutem sperare, sed etiam gloriam. Et Augustinus: De reconciliatione agebat Apostolus, quam tu quoque per mediatorem Christum ex inimicitijs quas cum Deo habuimus factam esse concedis. Et Pelagius: Gratia vobis & pax; quia solâ fide estis salvati: & pax, quia remissus delictis omnibus reconciliati fuerant Deo. Reconciliatio autem ex inimicitijs, hoc est amicitia & pacis reintegratio, sine dilectione, adeoque sine gratia habituali fieri nullo pacto potest. Amicitia enim dilectionem eamque mutuam includit.

Lib. 5. cont.
Iul. c. 11.

Lib. 1. oper.
imp. f. 139.

Lib. 2. f. 323

Lib. 3. cont.
Iul. c. 3.

In c. 3. ad
Galat. n. 41.

Lib. 2. ad
Benefic. c. 6.

Lib. 2. de 10
sign. c. 3.

Secundus est Adoptare & facere hominem filium Dei quem effectum baptismi dilucide Pelagiani crebro constanterque consentunt. Baptisma quo nunc adoptamus, inquit Iulianus, nondum fuerat institutum. Et paulo ante dicentem eum audivimus: Hac gratia que in baptisate non solum peccata condonat, sed cum hoc indulgentia beneficio & provehit & adoptat & conservat, hac, inquam, gratia meritum mutat reorum, non liberum condit arbitrium. Et alibi docere Pelagianos profitetur: Gratiam Christi aequaliter cunctis à se imbutis adoptionis & sanctificationis promotionisque dona conferre. Hinc illa sæpe ab eodem repetita sententia: Quos fecerat Christus condendo bonos, facit innovando adoptandoque meliores, quam alibi ita exprimit; innocentiam quam creat bonam, facit innovando adoptandoque meliorem. Quod autem non sola externa aliqua deputazione putarent hoc fieri, sed vera realique adoptione, satis declarant verba Pelagij, quibus Iuliano & Catholicis consentiens dicit: Filium Dei induci (per baptismum) & toti membra eius effecti, filij Dei fieri necesse est. Neque parvum hoc eos aestimasse bonum, satis Augustini verba significant quibus dicit: Quare sit necessarium baptismi parvulis dicitur; profecto quia eis boni aliquid confert, & idem aliquid ne parvum nec mediocre, sed magnum est. Nam si eos negatis attrahere quod in baptismoremittatur originale peccatum, tamen regenerationis lavacro adoptari ex filijs hominum in filios Dei non negatis imo etiam predicatis. Quod continuo vocat excellens bonum, sublimè donum. Quid magnum, quid sublime, quid excellens continet, illud adoptionis bonum, si nulla hominis facta mutatione sola externa & putatitia deputazione filius haberetur, qui ante non fuit? Imo nec fieri hoc posse statuunt, qui contra hæreticos nostri temporis internam hominis renovationem iustitiamque defendunt; Certe regeneratus diligitur ut filius, inquit Bellarminus, cum antea odio haberetur, ut inimi-

cus; igitur mutatio aliqua facta est. Ac per hoc regeneratio aliquid in ipso homine ponit ob quod filius Dei nominetur & sit. Nec dissentiant alij à quibus idem tractatur argumentum. Quæ sane si recte contra novos hæreticos ex ratione adoptionis & regenerationis in filium Dei inferuntur, recte etiam pro antiquis. Cur ergo internam gratiam, qua ex filijs hominum fierent filij Dei à Pelagianis agnitam esse diffidimus? Quandoquidem in iisdem filijs suis Deum etiam inhabitare fateantur? Siquidem

Tertium baptismi effectum ponunt, Efficere hominem templum Dei. Iulianus namque, Incredibile dicit videri, quod in utroque baptizata cuius corpus est templum Dei, formatur homo futurus sub diabolo, nisi Deo renascatur ex Deo, Et Pelagius commentarios in Epistolas Pauli scribens templum istud iudicat, sive in singulis sive in universa Ecclesia intelligi posse: quod violatur quando corpus suum quisque peccando contaminat. Neque vero illud tanquam desitutum habitatore suo vacuum esse putes. Nam præterquam quod omnibus omnino creaturis infinitate maiestatis inest Deus, peculiarem etiam in sanctis veluti templis suis inhabitationem agnoscit Pelagius. Tribus, inquit, modis inest Deum legimus, secundum infinitatem omni creatura, sicut ipse dicit per Prophetam; nonne caelum & terram ego impleo? Secundum sanctificationem & peculiarem inhabitationem in sanctis, iuxta illud & inhabitabo in illis. Secundum plenitudinem divinitatis in Christo &c. Et alibi clarius illustrans quod ante dixerat: Iusti, inquit, templum Dei sunt. Et, cum ubique sit Deus, tamen in illis proprie habitare se dicit qui eius gratia perfrauntur, & qui mundum ei preparant sui cordis hospitium. Quid magis ex vero & Catholicum de Dei inhabitatione vel ab orthodoxo dici potuisset?

Quartus est, Facere heredem Dei, coheredem autem Christi. Filio enim debetur hereditas, eaque non alia nisi regni Dei, & in regno Dei. Nam apud Augustinum Pelagiani sine ambagibus dicunt ideo parvulos baptizari, ut spiritalem procreationem non habentes creentur in Christo, & ipsius regni calorum participes fiant eo modo filij & heredes Dei, coheredes autem Christi. Et Celestius in libello fidei suæ quam Romæ coram Zozyimo Papa gestis Ecclesiasticis allegavit, palam infantes in remissionem peccatorum baptizandos esse profitetur: Quia Dominus, inquit, statuit regnum calorum non nisi baptizatis posse conferri, quod quia vires natura non habent conferre necesse est per gratia libertatem. Unde multas dotes ex Pelagianorum opinione recensens August. que per baptismum conferuntur infantibus, inter ceteras non tantum ponit adoptionem filiorum Dei, verum etiam municipatum Hierusalem celestis, & possessionem regni calorum, Capitale siquidem dogma inter eos fuit, par-

Lib. 6. cont.
Iul. c. 14.

In c. 3. 1. ad
Cor. n. 22.
c. 23.

In c. 5. 2. ad
Cor. n. 34.

Ibid. in c. 6.
n. 40. & 41.

Lib. 1. de
pro. merit.
& remiss.
c. 18.

Lib. de pecc.
orig. c. 5.

Lib. 1. oper.
imp. f. 59

parvulos

Lib. de hære-
fib. Hære-
28.

Lib. 1. oper.
imp. f. 190.

vulos propterea baptizari ut regeneratione adoptati admittantur ad regnum Dei de bono in melius translati, non ista renovatione ab aliquo malo obligationis veteris absoluti. Hanc autem adoptionem in regnum Dei & renovationem per gratiam in ipsis parvulis intus fieri satis insinuat Augustinus. quando cum Iuliano disputans querit: *Dixi quæso quibus meritis parvulorum debeat regnum celorum? Et quaestioni ex Pelagianorum sensu respondens; dicitur es forte, inquit, debere hoc cum gratia sua, qua opitulante renati sunt. Propter hanc enim acceptam iam venire in eius regnum merentur. Quam probans responsionem, & adversarium inde subvertens, adjicit: sed ipsam gra-*

tiam quam regenerandis exhibet, nullis eorum omnino meritis debet. Nonne aperte gratiam opulantiem à parvulis accipi, & eis exhiberi, & propterea eis deberi regnum Dei etiam ex Iuliani mente & allatâ responsione proficitur? Nam si perceptam habuit non esse illam de accepta gratia, sed profus contrariam Pelagianorum sententiam, non recte illam ad propositum suum proferre videretur. Et ne quis ipsum forte baptismum gratiam vocari diceret, occurrit alibi ipse Iulianus dicens: *Hæc gratia que in baptisinate cum indulgentia beneficio provebit & adoptat & consecrat: Vbi baptismum & baptisimi gratiam manifestâ distinctione sejungit.*

Expenditur locus Divi Chrysoctomi, & Synopsis eorum quæ profferenda gratia habituali Pelagiani dicunt.

CAPVT XXVI.

EX quibus omnibus tam baptismi effectibus quos recensimus quam ipsâ remissionis conditione, quam constanter Pelagiani profitentur satis luculente constare arbitror eos gratiam habitualem & agnovisse & in suis scriptis esse confessos. Nam si in sancti alicuius Patris monumentis, cuius nobis autoritas ad eam contra hæreticos asserendam esset necessaria, tot testimonia conglobata cernerentur, nemo nisi vel imprudentissimus vel impudentissimus de eus auderet sententiaque fluctuare. Quod ex uno Divi Chrysoctomi loco perspicuum esse potest. Nam quia ille de baptizatis in quadam ad Neophytos Homilia dixit: *Non enim tantum sunt liberi, sed & sancti: non tantum sancti, sed & iusti: non solum iusti, sed & filij: non solum filij, sed & heredes: non solum heredes, sed & fratres Christi: non tantum fratres Christi, sed & cohæredes: non solum cohæredes, sed & membra: non tantum membra, sed & templum: non tantum templum, sed & organa spiritus. Vides quot sint baptismatis largitates? & nonnulli deputant celestem gratiam in peccatorum tantum remissione consistere: Nos autem honores computamus decem. *δικαίωτα καὶ τὰ ταύτα. Βαπτισμὸν καὶ τὸ ἀποπνεύματα ἐκ νεκρῶν. Hæc de causa etiam infantes baptizamus, quamvis peccata non habentes (nempe propriâ actione commissa) ut eis detur vel addatur sanctitas, iustitia, adoptio, hereditas, fraternitas Christi, ut eius membra sint. Hoc, inquam, quia Divus Chrysoctomus dixit & scripsit, habitualem gratiam existimatur luculentissimi testimonij assertionem comprobasse. Vnde merito scriptor quidam Neoterius, qui tamen Pelagianos habitualem illam gratiam nunquam agnovisse sentit, de illo loco Chrysoctomi in hunc modum: *Et ita evidentiùs loqui solent Patres de hac gratia (permanente seu habituali) cum agunt de effectu baptismi, præsertim in parvulis, estque egregium testimonium D. Chrysoctomi Homilia ad Neophytos. Et mox ea citat, que paulò ante produximus. Et alibi de eodem loco: In quibus specialiter notari possunt verba illa Chrysoctomi Homilia ad Neophytos ubi expresse docet, gratiam baptismi non in sola remissione peccatorum consistere, sed etiam in***

*denarium infusione, que numerando utitur, ut eis addatur sanctitas, iustitia, adoptio. Numerando autem iustitiam evidenter docet, illam sanctificationem esse etiam in iustificatione per iustitiam inherentem rãquam per formam. Recte quidem & merito. Sed cognoscere personam in iudicio non est bonum. Si enim Divus Chrysoctomus illis verbis donorum infusio-nem iustitiamque inherentem expresse & evidenter docet; quid nã etiam similibus verbis Celestius, Pelagius, & Iulianus? Nam eundem illum locum pro se suoque dogmate asserendo citat Iulianus. Vt quia Chrysoctomus infantes non habere peccata dixerat, inde peccatum eorum originale destrueret. Qua sane illius testimonij allegatione quid aliud quam idem omnino quod Chrysoctomum & D. Augustinum de baptismi muneribus se sentire confitetur? Alioqui enim ad sese jugulandum gladium adversario suo præbuisset. Nec sane dissimulasset S. Augustinus, qui tam libenter & frequenter maiorum suorum autoritate Pelagianos premit, Iuliani errorem si quem à Christiana disciplina diversum de re tanta docuisset, tam evidenti testimonio profligare. Sed tantum adest ut quicquam ab illa Chrysoctomi doctrina alienum excepta peccati originalis remissione Iulianus senserit, ut potius ipsdem pæne verbis quæ in Chrysoctomo evidentissima esse iudicatur, ad opprimendas baptismi dotes utatur. Quod enim Chrysoct. dicit; hæc de causa infantes baptizari; ut eis addatur sanctitas, iustitia, adoptio, hereditas &c. Hoc Iulianus dicit: *Vt bono eorum naturali bonum sanctificationis accedat; ut sint infantes sancti Dei filij.* Hoc Pelagius: *Vt spiritalem procreationem non habentes creentur in Christo & ipsius regni celorum participes fiant, eo modo filij & heredes Dei, cohæredes autem Christi.* Hoc de parvulis &c. 19. majoribus idem ille Iulianus: *Fieri peccatorem (vi baptismi) ex malo perfecte bonum, innocentem autem qui nullum habet malum propria voluntatis ex bono fieri meliorem, id est optimum, ut ambo quidem in Christi membra transeant consecrati. Ideo enim peccatorem perfecte bonum & innocentem parvulum optimum fieri dicit, ne quis existimaret, quod Chrysoctomus nonnullos**

Chrysoct.
Hom. ad
Neophytos.

Hæc græca
reperiuntur
apud August.
lib. 1. cont.
Iul. c. 6. cetera non extant.

Francis.
Suar. lib. 6.
de grat. c. 1.
n. 6. lib. 7.
c. 7. n. 2.

Lib. 1. oper.
imp. f. 190.

Prover. 11

Lib. 1. cont.
Iul. c. 6. n. 10.

Lib. 6. cont.
Iul. c. 17.

Lib. 1. de
peccat. merit.
& remiss.
c. 19.

Lib. 1. oper.
imp. f. 190.